

PĂRINTELE PAISIE OLARUL

1897 – 1990

CUVINTE DE FOLOS

Unor ucenici aflați în niște încercări, părintele le-a spus: „Să știți că Dumnezeu, pe care îl iubește, îl ține aproape de el, ca nu cumva libertatea să-i schimbe mintea și înșelăciunea lumii să-i câștige sufletul. Așadar suntem datori să primim cu dragoste aceste încercări și să-i mulțumim Domnului pentru toate”.

Un alt sfat pe care îl dădea Părintele Paisie Olaru era următorul: „Când ieși de aici și te întorci în lume, să-ți păstrezi sufletul curat. Chiar dacă vezi multe pe acolo, dar să nu te arunci în noroi, că greu se mai duce de pe suflet. Dacă privești și nu intri în cele ale lumii, este ca și cum te-ai murdărit de praf – te scuturi și mergi mai departe. Dar dacă te-ai murdărit, să alergi să speli repede haina sufletului, că altfel ești pierdut.”

La despărțire, părintele adresa obișnuitul său salut: „Să ne întâlnim la ușa Raiului!”. Unii dintre ucenici îl întrebau: „Noi vrem să ne întâlnim cu toții în Rai. De ce doriți să ne întâlnim la ușa Raiului?”. Iar bătrânul răspundea cu nădejde și blândețe: „Să ne vedem noi scăpați de viclenii diavoli și ajunși la ușa Raiului, că aici strigăm la Maica Domnului, cerem ajutorul sfinților, plângem la ușa milostivirii Mântuitorului și nu ne lasă El afară. Până aici este greu!”.

Iată și mărturia Părintelui Cleopa: „Așa era Părintele Paisie Olaru: smerit, tăcut, blând, înțelept la cuvânt, foarte milostiv și iubitor de aproapele. Întotdeauna căuta pacea cu toți și iubea liniștea. Nu-i plăcea să trăiască între mulți și își ascundea viața și nevoința. Nimeni nu știa cum se roagă în chilie, ce lucrare are mintea și inima lui, cât stă la masă și cât se odihnește. Plângea cu cel care plânge și se bucura cu cel ce se bucură. Nu ținea la haine bune, la bani, la nimic și fugea de cinste, de laudă, de multa vorbire, de clevetire și de oameni mari”.

Sursa: parinteleilarionargatu.ro/duhovnici/

PROGRAMUL LITURGIC

Marti, 19 iulie	18:00	Vecernie și Litie
Miercuri, 20 iulie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Ilie Tesviteanul
Sâmbătă, 23 iulie	18:00	Vecernie și Litie
Duminică, 24 iulie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminică a V-a după Rusalii

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

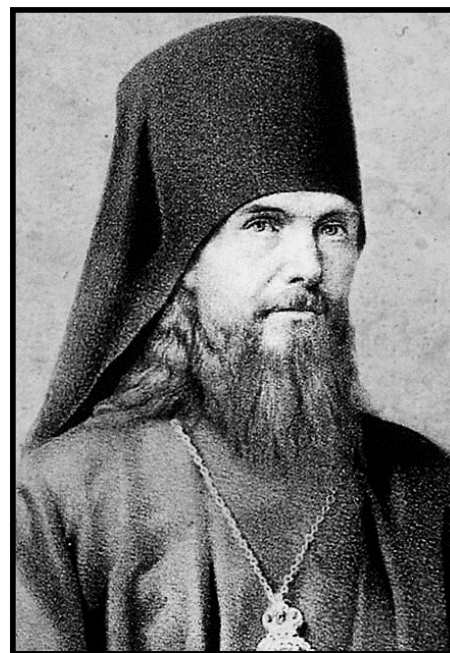

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Din vorba multă nu vei scăpa de păcat;
iar cel ce-și ține buzele înțelept va fi. (Pildele lui Solomon 10, 20)*

Nr. 175 / 17 iulie 2016

DESPRE ILUZIILE DE FIECARE ZI ȘI DESPRE HRĂNIREA SUFLETULUI

Este un adevăr dumnezeiesc, care este oferit din belșug în Biserica tuturor celor ce vor să asculte; este oferit și prin citirea cuvântului lui Dumnezeu, și în predici, și în cântările bisericești, și în toate rânduielile și tipicurile Bisericii, și în scrierile Sfinților Părinți, și într-o mulțime de cărți mântuitoare. Doritorii se adapă de aici din belșug cu lumina adevărului dumnezeiesc și se veselesc de strălucirea lui. Dar nu toți fac așa și nu toți cei ce par a fi purtători ai adevărului lui Dumnezeu îl cuprind cu adevărat în sufletul lor. Există oameni care își pierd zilele și nopțile studiind vreo știință, matematică, fizică, astronomie, istorie și altele, crezând că-și hrănesc sufletul cu adevărul, dar sufletul lor se vlăguiește și se chinuiește. De ce? Din pricină că nu se află adevăr

SFÂNTUL TEOFAN ZĂVORÂTUL

1815 – 1894

CANONIZAT ÎN 1988

acolo unde ei îl caută! Nu spun că științele n-ar putea cuprinde adevărul, ci că adesea ele îl izgonesc, înlocuindu-l cu iluzii sau cu presupuneri potrivnice adevărului. Dar sufletul nu-l poți înșela, cum nu poți înșela pe un om înfometat, dându-i o piatră în loc de pâine. De aceea sufletul se chinuiește! Dar acestea, științele, încă par preocupări serioase. Dar ce să mai zicem de cititorii împătimiți ai publicațiilor noastre periodice? Priviți cu câtă strădanie se zbate un tânăr, sau uneori chiar unul mai puțin tânăr să obțină cât mai repede banalul număr al vreunei reviste lunare, cu câtă nestăpânire se aruncă să devoreze, cum se zice, prada obținută! Nu-i mai arde nici de mâncare, uită uneori și de somn... Și care-i folosul?! Două-trei fraze reușite, câteva fantezii mincinoase, câteva presupuneri înșelătoare și atât... Restul nu-i bun de nimic. Iar sufletul rămâne nemulțumit. Luăm o altă carte, apoi alta...mereu, același lucru... Te doare sufletul! Începem conversațiile... Mereu, același lucru, pentru că atât subiectele conversațiilor, cât și modul lor de tratare sunt preluate din aceleași cărți... Adăugați la aceasta mediocritatea ocupațiilor și a relațiilor de zi cu zi și veți înțelege că, dacă am descoperi acel auz care aude vocea sufletului, am desluși un strigăt amar: „Scoateți-mă afară din această închisoare!... Mă înăbuș aici! Dați-mi să privesc măcar o clipă

lumina lui Dumnezeu!“. Așa și este. Dar cine-l ascultă?!

Vedeți, aici nu este de „bon ton“ să hrănești sufletul cu adevărul lui Dumnezeu... Și sufletul se chinuiește. Și măcar dac-ar trebui să meargă departe după acest adevăr! Dar nu, el este aici, însă nu vor să-și deschidă ochii ca să-i primească lumina. Intră în biserică, ascultă ce se cântă, ce se citește și se face aici și vei vedea lumina adevărului lui Dumnezeu. Deschide Evanghelia sau măcar ține în mâini această carte dumnezeiască și deja se va bucura sufletul tău. Iar scrierile părinților, nu avem destule acum, în traduceri accesibile tuturor? Și alte cărți ziditoare de suflet și tipărituri periodice duhovnicești câte nu avem?! Dar noi nu cunoaștem toate aceste comori ale adevărului dumnezeiesc, n-am auzit nici de titlurile lor! Frați și părinți! Ce fel de creștini suntem, când nici nu ne atingem de cărțile în care este explicat creștinismul, în schimb citim cine știe ce aiureli? Și ne chinuim sufletul într-un întuneric înăbușitor, noi, fiii zilei și ai luminii, cum ne numea Sfântul Apostol! [...]

Acela care nu știe decât de baluri și de teatre, de plimbări la serate, tablouri, scamatorii și altele asemenea, când rămâne singur cu el însuși, sufletul aceuia tânjește și suferă de dor.... Și sufletul îi spune atunci: „Mă sufoc... Ia-mă de aici și du-mă acolo unde aerul este întotdeauna curat și cerul este senin“.

Iată de ce sunt bolnave, suferinde și tânjesc sufletele celor cufundați numai în griji lumești sau numai în treburile de la serviciu sau, și mai rău, în lucruri pătimase, iar a face vreo faptă bună nici nu le trece prin minte. Cu toate că nu pierd nicio părticică hrănitore pentru suflet, ea se ofilește tot mai mult. Nu vreau să spun că treburile de la serviciu și cele ale traiului zilnic, grijile de familie, negustoria, feluritele tranzacții și întreprinderi ar fi păgubitoare de suflet... Nu. Nu ele însele sunt păgubitoare, ci păgubitor este a ne ocupa numai de ele, neglijând faptele bune, cât și preocuparea cu ele nu într-o slava lui Dumnezeu, ci pentru anumite scopuri individualiste. Așa cum sevele trupului nostru se transformă în sânge viu prin unirea cu oxigenul din aer, la fel toate treburile, și cele de la serviciu, și cele ale traiului zilnic se pot transforma într-o stihie hrănitore de suflet, dacă le vom închina lui Dumnezeu! Iar când nu facem așa și nici fapte bune nu avem, atunci cu ce să se hrănească sufletul?! [...]

Asta-i tot. Dar, fraților, pe toate acestea le cunoașteți! Știți că sufletul, luminat din belșug de lumina adevărului lui Dumnezeu, păstrat în aerul curat și ceresc al rugăciunilor și al ierurgiilor Bisericii și întărit cu hrana bogată a faptelor bune, este asemeni unui copac răsădit lângă ape, care-și va da rodul la timpul cuvenit, și frunza

nu-i va cădea. Iar un alt suflet, lipsit de toate acestea, se aseamănă cu o plantă nobilă ținută cu cruzime într-un loc fără lumină, fără aer curat și fără umezeală, și care se vlăguește! Le știți pe toate acestea. Fericiți sunteți, dacă le faceți.

De ce, omule, îți tiranizezi sufletul, robindu-te, orb și fără socotință, zbuciumului vieții lumești?! Aceste gânduri, pe care vi le-am expus acum, mi le-a sugerat ziua de astăzi, închinată Sfântului Ioan Scărarul, care a trăit în pustie și a fost un îndrumător al vieții pustnicești. Mulți cred că pustia sau lăcașurile de însingurare sunt locuri uscate, care nu oferă nimic hrănitor pentru suflet. Dar priviți faptele Sfântului Ioan, deschideți *Scara* lui și citiți orice din ea și veți vedea câtă viață și putere era în el! Pustia epuizează numai trupul, dar sufletul îl hrănește din belșug cu felurite bunuri cerești. Lumea vi se pare bogată, dar ea îngrașă numai trupul, dar sufletul îl epuizează prin înfometare, neoferindu-i o cât de mică părticică hrănitore. Chivernisiți-vă viața după această deosebire, toți cei ce vreți să vă creșteți sufletul ca să devină un pom viu, vrednic de a fi răsădit în raiul ceresc.

Sursa: doxologia.ro

